

DÜŠEVNI LIST

Šimon Milač, profesor
Drž. žensko učiteljske Maribor

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. sinjorije reditel
i vödâvnik: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönsstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejplačilo

gorivzeme vsäki evang. dühovnik i vučitel.

Našega vrêmena sküšâvanja.

„I nevpelaj nás vu sküšâvanje, nego
oslôbodi nás od hûdoga. Ár je tvoje
krâlevstvo i môč i dlka naveke. Amen.“
(Mataj 6, 13).

Naš Gosp. Jezuš Kristuš je za potrebnô
držao vu svojoj (Oča naš) molitvi vu-
čenike opominati, naj za tô tüdi molijo,
da se vu sküšâvanje nezapelajo. *Ka je
sküšâvanje?*

Sküšâvanje je tákši položáj, gda se
váge štanga gde naprávo, gde na lêvo znâ
nagnoti. Pri sküšâvanji človek veliko ob-
ládno znâ zadobiti, či prôti stâne, či se
nepodá, či se pa popüsti, teda se pa vu
stvári stan znâ ponižati. Jakob apoštol etak
piše: „Vsäki človek se pa sküšâva, gda se
od lastivnoga želênja vleče i vábi. Potom
želênje, geto se poprijê, porodi grêh; grêh pa
dokončani, porodi smrt.“ (Jakob 1, 14—15).

Nečlsta, hûda misel je sküšâvec. Či se
se pa včini, je že grêh. Sküšâvanje je Ša-
tana preobráz, šteroga v-jezero féle dôbi
znâ na sébe oblêčti, naj se témležê k-nam
pridrúži i v-grêh nás zapela.

Sküšâvec se vsigdár; i vuvsem k-člo-
veki znâ pridrúžiti, ali vezdášnje eto vrê-
men, vu šterom mi živémo, je nezrečeno
pripravno na vnôgo pogübelno sküšâvanje.

Vu velikoj meri napáda lüdi têla skü-
šâvanje. Jezero i jezero péld, prilik, návad
se ponüja i stôpi v-njegovo slúžbo. Športí,
têla vadbe, neslúžijo dnesdén vu tom, naj
düše šator, (têlo) okrepíjo, nego naj se

têla môč, kotrig prilichnost hváli i diči. Mo-
dia, (divat) gledališča, veselice, mozi, kêpi,
novine, nê samo ednôk človeka te najni-
žiše nâgibnosti šetüjejo vözadovoliti i vu
pogübel ga pomagajo súnoti i vtepsi, ná-
imre mladézni gíngavo i krhko jákostno
nemočnost. Jeli zdravo more bidti tákše
tívárištvo, gde roditelje dopüstijo, ka njih
nezrêli otroki z-vsäke féle vtepenim, düšo
i têlo oskrunêčim, bojdikaj knig čtenjom,
napunjavajo glavé i düše svoje? Jeli bodo
mogle sledi obstáti one devojke vu svojem
pozvánji, kak dobre matere, štere za vék-
še preštímajo plesálnico, kak pa cérkev?

Našega vrêmena velika nevarnost je,
ka je poménkalo k-dühovnosti i k-nebes-
komi idealizmuši želnost. Dnesdén nemajo
lüdje nikši višiši cilov. Neterejo se z-ták-
šimi visiki, poprêšni ideami, štere bi lüdi
vnožino i národov düše napunile. Nê sa-
mo ednôk je mogôče eden-drügoga člo-
veka dühovno bivost, svêta previdnost z-
toga spoznati i sôditi, kakše novine čté
on. Novin vsebine misel ga vodi, žnjôv je
napunjeni mesto toga, ka bi se za ta svê-
ta i med têmi za to najvišišo, živo ideo
brigao i Jezuša nasledüvao.

I rávno záto, da je vezdášnji svetski
ná-ladnost vživanje zgánjajôči žitek lüdi te
najnižíše, vtepane nâgibe, lakovna poželê-
nja zmôto gori, — vezdášnji lüdje za dos-
ta vékše potrebčine skumnêjo, kak pred
témtoga. Pa bi vékši blagoslov bio za njê,
či bi z-zevčenosti, z-dühovne plemenitosti,
z-karaktera čistôče želeli več. Prôttomi se

bole terejo doségnoti ona, štera je vu skvarjenost pelajo.

Pri znanost razširjavanja, jákostni, dŭšo i srdcè osnávlanjôči naprêdávánja prílikaj so redovno prestori prázni, ali či se bál, veselica, cirkus, komedia drží, tam se nabito napunijo.

Na dobre knige, na verske časopise, na šolarivanje nega pêneze, ali na višesnje, cifrasto môdno oblekávanje na, zobstonsko razveseljávanje zidejo pênezi. Na tákše morejo zidti! Nikákí si je ešče po nepoštenoj, nečistoj pôti priskrbíjo, ali na dúg sprosijo, nemislijo si na svojega grêhšnoga i nespametnoga dela túžne posledice, z-šteri samo siromaštvo i vse hŭdo shája.

Vu našem kráji i orsági je nezgovornno veliki račun tákši nesrečni, na hŭdo pôť zablodjeni dŭš; šteri se od dnéva do dnéva povékšáva, nê ka bi se poménšávalo.

Grozno opuščávanje činijo vu vezdášnjega národa dŭhovnom žítki: zvišávánje, nezvŭzdana obogaténja želnost, ples, kártanje, netrêznost, alkohola lakovnost, oblosŭno nemertŭčlivo žívlênje, právdívanja nágíbnost, gospodstva zgánjanje, šovinizmuš i prispodobna hŭda skŭšávánja. Štera vse ožmetijo jákosten i nevtepeni žítek na svêti. Pri vsem tom pa skŭšávánja neobládajo, nezničíjo králevstva Božega,

nepostávijo gori Šatana orsága. Kêm bole se skažŭje njegova zmožnost, têm bole se mámo bojŭvati i skrbeti, da to nôvo, za nami prihájajôče pokolênje bole presvetšávamo, vu dŭhovnoj môči potrdjávamo, da vu njihovom žítki i delaj krepša vera bode, več trôšta i lŭbézni, kak vu zdá živôčem pokolênji. F. J.

Vu teškôčaj.

Pisao : ŠOŠTARÛC FRANC ev. dŭhovnik v Subotici.

Letos je poprečno vu cêloj našoj držávi preveč slaba žétva. V dosta mestaj je spoj vesnolo zrnje pšenice i žita. Vnogo vértov i polodělavcov se pita z britkostjov: ka mo jeli, ském pláčamo porcije i drŭge potrebčine, kak bodemo obskrbili deco, i. t. d. Na žalost, slaba žétva ešče na trgovce i industrijo túdi bode teško delovala. Zátó dosta, dosta lŭdi žalostno gléda v bodočnost i se pita, ka bode. Za bodočnost si zamerkajmo:

1.) Dájmo Gospodnomi Bôgi hválo z-čístoga srcá z-velikov lŭbéznostjov i za slabo žétvo! Tá slaba žétva nam právi, keliko smo dobili blagoslova v preminôči létaj, brezí hváladávánja. Z drŭge stráni v teški prilikaj, gda je lŭdstvo nezadovolno, smo dosta več dobili, nego smo vrêdni. Gospodín Bôg je svêta lŭbéznost. On vu svojoj velikoj modrosti nedopŭstí,

Nedelnoga dnéva posvetenje.

— Flisár Jánoš. —

„Spôment se, da nedelni dén posvetíš“, — právi trétja Boža zapôved. (I Mozeš, 2, 2 3)

Z sv. písma je znáno, ka gda je Bôg po šesti dnévi svêta stvorjênje dokončao, toga sêdmoga je „blagoslovo i posvêto“. Štero teliko znamenŭje, ka je Bôg te sêdmi dén od ovi šesti za viššega odlôčo, gda je samo svêta dela do stojno odprávlati.

Tak so nedele dŭš otávlanja dnévi, gda si počiré i z-nôvov močjov se napuni i pripraví k-tjédna ôpravicam. — *Nedelni i svêtešnji dnévi se nateliko tíčejo človečega žítka, da njihovo bláženstvo, all nebláženstvo navékše od toga visí, kakda njê posvetijo?*

Kakda máš tak nedelne i svêtešnje dní trošítí? Nedela ti tak v-prvoj vrstí naj počínka dén

bode! Hênjaj z-vsákdenéšnjimi ôpravícami i počívaj; ár je neprestranno, brez počínka delo edna dôb samovmorstva. K zdravji je rávno tak potreben počínek, kak hrána i dober zrâk.

Ali tó je samo eden tál nedelni i svêtešnji dnévov právoga trošenja. Te drŭgi i znamenítší je: da ga *posvetíš!*

Nedela nê vkriž djáne rame, nego vkŭp-zaklŭčene roké želê odnás. Gda ti têlo počíva, pamet se ti náj z oními obravnáva, štera so — pôleg svêtoga písma rêči „*dŭš! na mir potrebna*“. Obravnávaj se vu ti Boží i vere svêti delaj! Kak tó jáko prav velí te môder: „Vsákdanéšnji dén ti náj bode tákši, kak te nôvoga teštamentoma Márthe žnjé nestanoma delajôčimi rokámi: nedela ti pa naj bode tákša, kak te pri Jezuša nogáj sedéče Márie, štera to bole potrebno delo poslŭhša, brezí toga ka bi sestré delo poménšávala.

ka bi mí siromaški i grěšni lŭdjé našo dŭšo zgŭbili. Záto on teške prilike i žalostne dnéve děva na nás, naj se nespozábimo, ka brezi božega blagoslova nega sreče, naprěiděnja. Vu lětaj od 1922--1928. so bili národje i velike držáve, kak na pěldo: Amerika, Hollandija, Švedska, i. t. d. ka sirmakov nanč nē bilo. Národje mesto toga, ka bi zahválni bili i se ponizili pred Bôgom za Njegovo smilenost, grěšni, odŭrni so postali. Gizdávi so bili na napredovanje tehnikе, znánosti. Blodni lŭdjé so gučali, ka njim nē trbē bože pomôči, oni znájo sami ravnati i skončávati.

Rávno zdá se vidi, ka zopstom je vse znánost, tehnika, dobro, plemenito semen, žétva je li slaba, či Bôg nedá blagoslova. Zdá lejko vsaki spozna, ka nevalájo nē milioni, nē miliárdi; nepomorejo velki várašje, ni velke fabrike. Bôg je Gospod i on ravna, vodi, dela vse, či gli človik nešče to spoznati. Zato je postao cěli svět, tak da bi v-groznosti bio, tak da bi se rŭšo, tak da bi na močvar bio zozidani. Preveč je velika blôdnost tistoga, ki ne spozna, ka nás Gospodin Bôg kani prebŭditi, na čisto pôt povrnóti s teškimi vrěmenami.

2) Kakštěč je slaba žétva i kakštěč velke nevole, mí nesmimo vcagati. Nikaj se ne bojimo, nego ostanimo puni vŭpanja i mira dŭševnoga. Bôg lejko pomore preveč i zednov malenkostjov. Med nami je Gospon Jezuš Kristuš;

pozna on naše brige i on je z lŭběznosti za nás mrô. On je skoron z ničesa nahráno 5000 lŭdi, ka so vsi sisi bili i ešče je ostalo. On tŭdi lejko preveč blagoslovi našo hráno i vse nam dá, ka smo potrebni. Samo se vŭpajmo v Bôgi i Njega se držimo, on nas ne ostá i. Mislimo si samo, kak je Gospodin Bôg obskrbljavao svoj národ v-pŭstini, gda je z nébe dao hráno (manno), gda je planine ôdpro, naj dájo vodo. Ne pozábimo Eliáša, koga so kovranje hránili po Božoj volji. Ne pozábimo ka je sirote vdovice mela i oli tak dugo trpo, dokeč je tisto Eliášu potrebno bilo; či je bár samo za edno pogačico bilo vsega. Bôg goridrži cvetje, travice, ftice, brezi toga, ka bi pitale, ka mo oblačile i skem mo se hranile. Keliko bole bode on skrb noso za vse nás, naj se mi samo vu njem vŭpamo.

3.) Kda so velike teškoče, té skočimo eden drŭgomi na pomoč. To je velika modrost. premislite si teškoče drŭgi lŭdi, ino se notri oživetí v stávo toga gládnoga nevolnoga. Kelko lŭdi je v-takšoj stávi, ka od nás čaka pomoč i naša je světa dužnost, ka moremo pomočti.

Edna lěpa hištorija právi, ka je bila edna lěpa vdovica z ednim detetom. Ona se omožila z ednim bogatim človekom. Njemi je štela vŕna, dobra žena biti. Ali on je mrzio njeno děte. Ona se po sili štela rešiti deteta. V edno mrzlo, kmično peovnico je zaprla svoje málo děte. Gda je na drŭgi dĕn k-deteti prišla, děte právi: „Mama, oh míla mama, daj meni falájček krŭheka, glád me tak trnok boli“. Mati je čemerno

Sedi si tí tŭdi doli na té sv. dĕn k-Jezuša nogam i kebzŭj „to bole potrebno delo“! Hiti tá, gde Božo rěč glásijo: vu Božo hižo! Tô je najpopolněše i nájblagoslovitěše posvetsenje nedelnoga dněva: Tak želē tō Boža trětja zapôved i na tō dá tŭdi pĕldo sam Zveličitel, koga nájvĕkša skrb je že vu 12 lĕt starosti bila, vu Boži delaj se obravnávati (Luk. 2, 49).

Idi vu cĕrkev! Boža hiža je te nájglobše mōdrosti šōla. Boža hiža je trōšta i mōči nezmenkana vretina. Tam se vtihša oranjeno srdcé, tam se napuni z-onim občŭtĕnjem, štero te cĕli tjeden vedrnoga i blagoslovnoga vĕini.

* * *

Z-IV-tim György angluškim králo (1762 1830) se je zgōdilo, gda je ešče waleski herceg bio, ka je edno nedelo k-sebi zravnao ednoga trstca, ár je na drŭgi dĕn rano šteo odpotŭvati. Tržec je eden bio z-oni lŭdi, ki ráj Bôgi slŭžijo,

kak lŭdĕm i odpovedao je ka bi na té dĕn šō k-hercegi. Na drŭgi dĕn (pondelĕk) gojđno je obečao priddi.

V-pondĕlek gojđno je prišao v hercegovu palačo, herceg ga je z-naôči meťanjem sprĕjao, govoreči: „Jas sem vás navčeraĭ dao zvati, kak je tō, ka ste nē prišli?“

„Prosim Nj. Visost, včeraĭ sem z nájveličan-skešim kralom meo posel“ — odgovorí tržec.

„Z-kralom? Kak znam moj oča nemajo návade po nedelaj audiencie dávati.“

„Odpŭščenje prosim, jas nē králá Njih Visosti — njihovoga očo razmim, nego Bogá, — králôv králá . . .“

Tak svetí nedelni dĕn právi krstšeník! Vse drŭgo pŭstí i ne dá sze po nikom zadržávati vu tom ka bi si z-Bôgom zgovárjao. K-etakšemi nástopi je, samô se od sĕbe razmi, krstšanska batrivnost potrĕba, i rávno je záto štoj Kristu-

zaprla dveri, odišla i dēte ostāvila vu gládi. Na trétji dēn je mati pá šla glédat, či dēte ešče nē mrlo. Dēte je žalostno, s tužnim glásom govori: „Mama, oh drága mama, daj mi malo krúha, ár od gládi morem mreti. Oslabljeno, siroče dēte je brez krúha ostalo, materno srce je bilo nemilosrdo. Gda je detece mrlo, preveč lépi sprévod so njemi skázali oča i mati. Ali gda je farar v molitvi pravo „krúh naš vsákdeněšnji daj nam ga dnes“, té se strosila mati, svoj greh je vöpráva i potom pamet zgúbila. — Tá példa nas vči, naj darújemo siromákóm, naj mámo lúbězno srce za gládne i nevolne. Ka dámo ednomi siromákí, nevolnomi, teliko je liki da bi Gospodnomi Jezusi dáli. To nam sam Bóg zapovedava: lübi bližnjega, kak samoga sebé!

Nega bole grešnoga i grdejšega, nego je škrtlavost, nevoščenost. Človečo koróno nikaj tak doj ne vdári, kak parovnost. Od Themistoklesa bi se lejko včili veliko dúšnost, Ednck je té veliki grčki vojskovodja zbio neprijátele. Dosta kinčov so pred njega prinesli, naj si zaběra to najlepše i dragše. On je glédao kinče i pravo svojemi slugi: ti vzemi té kinče, ár si ti nē Themistokles. To telko zaděne, ka je on tak veliki bio, tak plemenite dúše, ka njemi je nē trbelo zláta, srebra. I mi se moremo osloboditi od škrtlavosti. Nēga tak grdoga, liki či štoj lakovně za grošóm i bi nesmileni ostao pri nevoli svojega bližnjega. Zátó se vúpajmo vu Bógi, ostanimo mirni i pomagájmo eden drúgoga vu vezdášnjem teškom vrěmeni!

Nevoščenost nájvečkrát rávno zátó poměšáva drúgoga vrědnost, ár vidi, ka je ona prevelika.

4.) Materiálna dugovánja. Gmajne potrebně.

Cérkevna ustava naprě spiše presbiterov goridánja na gmajski materiální dugovánj i potrebněin gledóč. Póleg toga zravnanja je presbiterium dúžen vkúp spísati i postaviti gmajnske vrědnosti napisek (inventárium); po vrěmeni naprědána premenjávánja gorizamerkatí; vkúppostaviti gmajne céloga leta dohodke i potrebněin vöpokázanje; poskrbeti se za rědni i zvönrědni potrebně pokritje; vönavržiti verníkov létno dáčo; kontrolérati kurátora i péneznika račúnov spelávánje, tak verostúvati ober gmajnske vrědnosti; čúvati da se gmajnski hrami v dobroj stávi držíjo; račúne preglédnoti i pred gjülěš položiti; pravil zrendelúvanja té obhod tálnó naprě spišejo i vöpovějo, ka presbiterium neposrědnoma má nadzorúvati gmajnske vrědnosti ópravo, naprě pripraví potrebněin predpravko i redovék i na razprávo pred gjülěš položi; v-žiték postaví gjülěša skončanja. Z-rečjöv vse tak má odpraviti i spuniti, štera pravdeni zákonje i zrendelúvanja njemi za dúžnost naprě spišejo.

Na gmajnski materiální dugovánj ravnanje tak more skrb nositi, kak je tó póleg réda po-

šov vučenik, naj od lüdi netrepeče. Vu kom tá batrivnost živé, on žnjöv sam sebi i tüdi drúgim hasni. Na tó gledócs naj slúži niže nasledúvajóča példa.

V-Drezda váraši je živo eden zongore štímajóči mešter, k-šteromi je grofojce sluga v-soboto večér z-těm povelěnjem stópo notri, naj na drúgi dēn, tó je v-nedelo gojdnó pride grofojce zongore štímat. On je tó vtájó i samo na pondělek gojdnó se je obečao.

Gda bi se pa v pondělek gojdnó na vö odloženo vrěmen tá postavó, ga je grofojca celó hladno prijéla. Nē sem navajena — erčé z-preštímanim glásom naóči metajóč, ka bi podvrženi lüdjé nebi prišli k-meni, na gda je k-sebi zrendelújem . . . Zaká ste nē prišli včera j ?

„Ár sem v-slúžbi bio pri ednom prednjěšém gospódi, kak so oni plemenita grofojca.“

„Tak ? i što je on gospód ? — píta náležno grofojca.

„Daleč se drží, ali zátó je k-vsém nam blúzi“ . . .

„Štó je tak ?“

„On gospód je tisti, ki je pravo : „Spómeni se, da nedelni dēn posvetíš ! . . . Jas njemi na slúžbo posvetím vsáko nedelo i tak včera njo tüdi.

„Uprav ?“ — erčé čüdúvajóč grofica, tákši obráz kázajóča, či bi kaj növoga čüla. Té ómurne reči so nē minóle brezi náshaja ; k-srdci so zavdarile i zbúdile so njé spajóčo dúšo . . . „I kama májo šego oni táksega hípa hoditi ? — píta z-en mali čas grofojca klavěštímará ?

„Vu Božo hížo,“ je bio odgovor.

I vište, vu nasledúvajóčoj nedeli je naš človek tam vido grofojco vu cěrkvi, gde se je potomtoga dostakrát obrnóla. Gda je pa pri

trébno i želno. Zemelska vrédnost je pôleg pravilne cenitvi — Božega orsága cile naprêpomá-gajôča škér. Apoštolje, ti prvi presbiterje, diakonisi pèldo pred nás postavijo, kakda mámo zemelsko vrédnost vu Božega orsága slůžbo postaviti i žnjôv verno, spametno z podgovornostjôv šafarůvati. Gda Pavel apoštol na jerušálem-ske gmajne pomáganje Galatancov, Macedonov i drůgi gmajn verníke napobéranje áldovov pozové gori, tó nê samo pôleg gvůšnoga načrta čini, nego ostro skrbnost i podgovornosti občůtnost káže tó tak doprinesiti, da se lůbézni darila na namenjeni cil obrnéjo.

Nê samo ednôk so lepô cvetêče gmajne prišle v nevarnost za toga volo, ka so je pri ednom i drůgom vékšem deli, na primêr pri prí liki vékšega zidanja med ravnitelmi neprerazmê-nje, podgovornosti zmenkanje, šafarůvanja ne vernoš skažůvala, ali pa nespametno zaprávla-nje dalô naprê. Za šteroga volo je sledi več pokolênj teške bremena moglo znášati i z-velkov šparavnostjôv, strádanjem i paščlivostjôv prisil-jeno bilô áldůvati, najvdárjeno črbino vózostri. Vu gmajnaj šparavnost i réda pelanje cílavno môdrost i dúšnovêstnost potrebůje. Šparati má mo tam, gde pri bodôči materiální škêri od očákov nâstav pošťuvanja jeste rêč, gde nam pôleg dúšnevêsti presámhati trbê one dúžnosti, jeli obdrůžimo to naše i povékšávajmo, štero je naša drága ôročina; ali nezakrívajmo se z-špa-

ranjom tam, gde od več stô létni nâstav goridr-žanja i njí pokrepljenja, vezdášnje i prišestne že-lênja i potrebčine nás pozávajó na svête materé cêrkvi lůbézen, na áldovovgotovnost: erčimo na tákši áldovov vloženje, šteri na verskom prestori kêsnomi odvêtki bodo na velki dobrôt slůžili. Verevrêli očákov spômenek naj blájženi bode pred nami, kí so od nás v-teškêšoj stávi bodô-či, spametni i na áldovnost gotovi bili vu tom, da dobroj prišestnoj bodôčnosti grůnt položijo. Njih lůbézni puna, delavna i cílavno naprêvidô-ča, krepka vera je vu preminôčem siromaškom vrêmeni dônok bogato včinila našo sv. m. cêr-kev. Eden toga ovoga bremena z nášanjem so cêrkvéo, šôl zidanjem, višišega včenjá nâstav grůntanjem i podpêranjem, z-nepretgrnjeni áldo-vov prinášanjem čůda mogôči bili doprinesiti. Tá vera i áldovov gotovnost je spodobne včinila evangelioma národ na Kristuša zravnani nâstav doprinešenje v onom vrêmeni, gda so ešče nepoznana bilá pri gmajnaj drůžavni podpor zren-delůvanja. Pri naše sv. m. cêrkvi samovládnosti je velke znamenitosti na nás gledôč ono ogvů-šanje i vera, pôleg štere je nájbôle gvůšen fundament vu naše sv. materé cêrkvi gorí obdrůžá-nji pôleg nedokončane Bože milošče, naši verníkov živa i delavna vera i lůbézen sv. m. cêr-kvi. Na drůžavno podpore naslánjanje, dúhovní-kov pláče podpêranje, tak tůdi penzije od drůž-ve stráni, nas je po svetovne bojne krizi občůt-

drůgoj príliki pà znôva prišao zongore štimat, njemi je grofojca prijaznivo erkla: „Zdá že razmim, zaká hodite vi tá; — pravico máte!“ I poprijátelskom njemi je dêšno ponůdila.

Lêpa pèlda je tó, štero nasledůvati poráčam vsákomi krstšani. Ne poslůhšajte zátó, moji drági, na lehkôške, cêrkvi odůrjávce, nenasledůjte brez Bôga živôči, hiže Bože ogibajôči grêhšni lůdi pèld, ar vás tej vu pogůbel sůhnejo! Žalostno, ka povôli jeste tákši, kí se ogiblejo cêrkvi. Šatan je preveč naskočen tákša odpovedávanja vu lůdi vůsta datí, z-šterim zagovarjajo svoje zámůdno v-cêrkev hodênje, šterimi samí sebé môtijo i zapelávajo.

* * *

Med tákšim odpovedávanjem se nê samo ednôk dájo čůti: „Vêm človek domá tůdi lahko moli, za toga volo je rávno nê potrebno v-cêrkev idti.“

Samo, ka tó odpovedávanje, či se bár istinsko vidi, hitro zvoditi nájde one, kí se radi na njê naslánjajo. Nájevêkrát sze zgodi, ka rávno oni domá tůdi nemolijo. Prav čini krstšeni, či domá tůdi vrêlo moli, naj bode vsáka hiža edna-edna kapêla, ali pôleg té se nesmi zapůstiti „ti svêtlí správišče“. — Nesmi se zapůstiti za nasledůvajôči zrokov volo:

1. Zátó nê, ár tam z-svojmi verebratmi navkúp moli Bogá. Navkúpno spêvanje, molênje podigáva dúšo, štera je tak stvorjena, ka večine vkúpna pobožnost posebnikov pobožnost krepí i podigáva.

2. Nadale v-cêrkvi nê samo Bogá molijo, nego Božo rêč tůdi glásijo, z skoj si včenjé zajimle, kí predgo pazêč poslůhša.

3. Kak krstšeni dobro pèldo more kázati bližnjim svojim na tó gledôč, naj se za dúš svoji zveličanje poskrbeti nezamůdijo.

no vkanilo. Neodlášano je jáko potřébnó, da presbiterje toga návučnost sveklo vidijo i z-vernikmi previditi dájó i tak pri gmajnskom pro-račúni billánca rědno težjo obarjejo i ogvúšajó potřébcin pokritje. Z trěznov skrbnostjov, z-ostřim previděnjem, z podgovornosti občútěnjem májó prav presámnatí, v-račún vzěti tó, ka májó; nezamúdnó vu vernikov krili bodóči vřetin ziskávánjem i ponúcanjem májó gmajne přišestnost cimprati.

Póleg samověstnoga, napřě vidnoga, z-křepkim nágibom prezbiteriskim pozvánja znánjem dopřinešenoga ravnánja želen sád neostáne.

Dnes děn se je bole potřébnó, kak gdakoli skrbeti, da se gmajno gori držěče fundátie nastávlajó, te bodóče pa pokřepijó. Navékšo áldovnost pripravne včiniti — k-tákšim se razmi-jo očákov z-módroga previděnja nastávlene gmajnske silja nasipárnice, šteri blagosloven náshaj je rávno vu vezdášnji razmeraj nepřecenjeni. Vež gmajn je toga hasnovitost očivesno že pokazalo példo i toga previděnja blagoslov, ka gmajna sáma na svoje cile áldove prináša. Na tó je potřébnó vernike būditi i vaditi, póleg evangelioma rěči dáni kinčov na církevní cil prinášánjem. Vu gmajnáj ládajóčega dobroga dūhá znaměnja nam svedočijó vere vrělost vu oni gmajnáj, gde pobožni daritelje fundácie nastávlajó i tak ešče i po smrti živějó. Njih blájženi spomenek živé vu gmajne krili. Gde od svétoga dūhá zbudjeni

vernici fundácie prinášajó, vrědnost teštálivajó na církevní cile, tam tó áldúvanje zbudjáva, példo káže, nasledúvanje vlečě za sebo, z-šteroga k-církevi vrělost, vu veri stálnost shája od pokolěnja do pokolěnja kěsni porodov.

Od presbiterov pozvánja vernosti svedočijó ona dobra dela vu gmajnáj, gde se tak za vezdášnji, kak za přišestní ócvetek verno skřbijó, gde církevní vrědnosti překřátiti, očřbiniti nedopústijó, njó póleg dūšnevěsti povékšávajó, církevní správišča v-rědi držijó, církevní dohodkov vřetin nezapústijó, z lasnim pomáganjem sami sebi zmágajó. — Ali bár kakkoli šafarú-jemo z timi na nás zavúpanimi, vsigdár nás naj vodi gmajne napřěiděnje vu pozvánja našega spunjávanji. Tak náj bode naše delovánje verno pri gmajne ópravíc spunjávanji, da i z-těm slúžimo Božega orsága odraski i njega králevstvo cimpramo eti na zemli.

Hodte i pijte!

Etak bi lahko pravó eden stúdenec ali edna hladna vřetina tomi žědnomi vandrari, ki od vročine sunca z veseljem bi rad vtišao žéo svoj. I kak dobro občútěnje je, či te žěden vandrar na edno tákšo hladno vřetino nájde, z štere nepřestanoma cūri ta hladna voda. Ali tákša vřetina je samo té dosta vrědna, gda je velka hica. Vu zimi se že dosta bole na rětki poštúje edna tákša hladna vřetina, kak pa vu leti, gda

4. K-koncovi človeka dužnost je vu církev z-hodbôv proti Bôgi i svétoj rěči njegovoj čěst i díko pokazati.

Neveri, drági verebrat, etakšemi pripovedávanji, štero niki od sebe gučijó: „Jas sem záto dober krščenik, či bár nehodim v-církev.“ Či krstšánska občútnost vu kom jeste, se tūdi skázati zelě. I edno tákše pokazanje je vrěla v-církev hodba. — Gde nega dobroga jedú, tam zbožen žalodec more biti, gde pa nega nágiba v-církev hoditi i rěč Božo poslúhšati, tam je skvarjena dūša. Tó je svéta istina, vse drúgo samo blódnó mōtenje i samoga sebé zvodjenje!

* * *

Ně samo ednók se odpovedávajó ti edni: „Siromák človek nema cajta svetiti, ár njemi v-nedelo tūdi delati trbě, ovak nemre živeti. Prôt-tomi lahko pověmo, ka je z-těm nišče ně grátáo siromaškěši, ka je v-nedelo ně deláo, či je ove

dni tjědna z-delom potrošo tá. Ar z-nedelnim delom več zgúbimo, kak dobímo.

Ednók eden pobožen, bogábojěči tržec med potúvanjem na hotel oblok, gde je stanovao vidi, ka zóči eden čizmár, no či je nedela, pašč-livo dela. V-církev zvonijó... ali on duže sedi i dela. Na tó tržec přěk ide k-njemi i v-guč si stáne žnjim, napřě njemi přinesé nedelno počívanje.

„Hja, moj dober gospôd — zamerka nató čizmár — jas sem siromák i ka naj morem živeti, sem prisiljeni ešče v-nedelo delati.“

„Ně je čúdo či ste ví siromák — erčě tržec — rávno ste záto sirmák ka po nedelaj tūdi delate. Nevěte ví tó, ka je Bôg nedelo posvéto? Znáte ka? — erčě njemi nadale po krátkom přemíšlávánji, — nika vam poráčam: pô leta nedelajte po nedelaj, nego trošte té děn, tak kak se dobroga krstšěnika dostája. Za pô leta

je velka vročina. I to je istina. Ali jaz vam ščem, drághi čítitelje, od ednoga drugoga žéja, šteri v leti i v zimi je ednáko veliki i od edne vretine, štero ni v zimi nepremrzne, ni v leti se vö ne presiši, — pripovédati. I té žéj je: žéj srca za mir i blájženstvo. Tô je želénje i hrepénenje od grêha prebüdjene dúše k Bôgi.

Gosp. Jezuš Kristuš, Sin Boži je prišo na ete pokvarjeni svét, od Bogá posláni, naj vtiša žéj ti žedni dúš. On zná, ka grêh i svetska násadnost človeka samo za nevolnoga i nesrečnoga včini i ga navöke v pogübelnost súhne, či ga nišče ne reši i nazáj k Bôgi nepripela. Samo z Bôgom je lahko srečen i blájženi te človek na etoj zemli i ednök vu vekivečnosti. Ali te grêh löči vsákoga človeka od Bôga i samo Jezuš zmöre njega nazáj k Bôgi pripelati.

Či bi eden človek ves pënez cëloga svëta meo i vse poštenjé, ka samo človek na zemli doségnoti more, i či bi tak zdrav bio, kak riba i vu vsakšem veselji bi tál vzéo, gde se človek samo veseliti zná, dönok brezi Bogá bi bio ne srečen. Te moder krao Šalamon, ki je tákše bogástvo i diko meo, kakšo je pred njim i za njim nišče në mogo sebi spraviti, na zádne dönok etak právi: „márnost i márnost, vse je márno, je trüd i nevolá dúše.

I Gospon Jezuš etak právi: „vsáki, ki pijé z ete vodé (tö je, či je vsa posküso, ka samo ete svét dati zmöre) ožija páli.“ „Ki pa pijé z vodé, štere njemi jaz dam, ne ožija na veke, ne-

go tà voda, štero njemi jaz dam, bode vu njem stüdenec vrejöče vodé na žitek vekivečni.“

Vretine i stüdenci ne zmörejo ednoga žédnoga zvati: „hodi k meni i pij.“ Ali Gosp: Jezuš zaistino zové vsákoga grêšnika k sebi, ki odpüščénje grêhov i mir iščejo: „Hodte k meni!“ Pá: „Ki vu meni vörje, ne bode nigdár več žéden.“ Pá: „Či što žija, naj hodi k meni i pijé.“ Pà vu oznanosti knigaj právi: „Ki žija naj pride; i ki ščé, naj si vzeme vodö žitka zobstom.“

Ja zobstom, k šenki je tá voda. K šenki oslobodi Gospon Jezuš vsákšo dúšo od greha, štera ga žéja i želé. K šenki včini On vsákšega človeka za blájženoga i srečnoga, ki vu njem vörje i njega nasledüje. On vtiša düševni žéj i ona ne bode več nigdár žéjala. Ali je že vtišo tvoj žéj tüdi?

Nazáj je najšo.

Edna pobožna držina je ednok svojga šest lét staroga siná vu baoto poslála, da bi za zájtrik hitro nika prineso. Ali baotoša je preveč zaposleni bio i je dao toga pojba dugo čakati. Po dügom čakanji ga vöposlüži i kak njemi to blágo tà dáva na pamet vzeme, ka so toga pojba öči z skuzami napunjene. „Ka se pa z tehom zgödilo“, ga pita, „ali si betežen?“ „Né“, odgovori te máli bojazljivo, „jaz sem mogo tak dugo čakati i domá so že z molitevjav skončali, dokeč domö pridem.“

nazá pridem i či z-toga, ka po nedelaj nedte delali, kákši kvár vadlújete, jas vam ga povrném. Eto je moja röká!

Pogodba se je zgodila i čizmár je vsáko nedelo počívao i z-cëlov famíliov v-cérkev hodo.

Za pô leta je tržec nazá prišeo, pitavši ga:

„No, jeli ste dàno rëč zdržali?“

„Zdržao sem jo, gospodne.“

„No, kelko sem vam pa zdá dužen?“

„Meni, moj gospöd, nika në! Ár, ka sem po nedelaj në delao, z-toga sem nikšega kvára në vadlúvao, prottomi je tö vsëm nam na blagoslov bilö, komaj je preteklo pô leta i že smo si edno málo krávčico spravili, i hvála Bôgi, v-nikom smo në strádali . . .

Në samo toga ednoga človeka, nego národov, orságov példe nam svedočíjo, kaj oni národje, šteri nedelne dni i svétke z-oumurnov pobožnostjav svetijo, se povékšávajo vu dühov-

ni i zemelski naprëidënjaj i dobrötaj, vu morálni i materiálni dugovánjaj, nájbole pa vu zevčenosti i presvetščenji. Zamerkaš si tö prav, brat krstšanski! Popolnoma posvéti Boži svëti dén i blájženi bodeš!

* * *

Večkrát se pa na zbožno vrëmen zanášati májo šegö takši lüdjé, ki nehodijo radi vu cërkev. Ali božno vrëmen samo za starce i betežne má bidti zagovor, ka nemrejo v-cërkev idti, za zdrave nikak në, ár z-sküšenjá známo, ka či k-kákšemi razveseljávajni trbë idti, ali se gder kákši gšëft ponüja, teda ji hüdo vrëmen nezadržáva, zatoga volo, brat krstšeničnik, ki si ešče pri möči i náimre pri mládi létaj, neodpovedávaj se nigdár od cërkyvi hodbe z-tém, ka je vrëmen nepriprávnö Božo hižo gori poškatati, bole si globoko v-srdcé zapiši nasledüvajöče v-10-punktume vküppostávlene one zroke, za šteri volo ti

Té reči so toga baotoša tak bodnole na srcě, ka si je nē mogo mira nájdti, ár je ednok on tūdi Bogá molo. Ali od toga mao, kak je baotoša grátao, je na tō že nē mogo več vrēmena vzéti i pozábo je na Bogá. Dōnok reči toga máloga pojbára so njemi nē dále méra, dokeč se je nē nazáj k Bōgi i Njegovoj reči povrno. — Ali ti tūdi nemaš vrēmena?

Doživlénje ednoga grōnlandčara.

Eden mládi človek, po iméni Šámuel, ki je na ednoj missionskoj stánici v grōnlandi živo, je ednōk na edno lovino, na morske pse (foke) odišo. Vu svojoj navdūšenosti je, nē mislivši na kákšo nevarnost, spoj do krája ledūj toga premrženjona morja odišo, gda je rávno eden močen vihér vdérjao i sněg se je sipávao, ka se je komaj na pár stopájov okōli sěbe viditi dalō. Morje je grátalo nemirno, léd je poko i koga so se bojali njegovi priáteli, se je zgōdilo: léd se je na dúgom faláti vlomo i Šámueli na ednoj velkoj tábli ledūj je od vōtra vu morje odegnáni. Nišče je njemi pomočti nej mogo i se je vidlo, ka je spoj zgūbleni. Vu tom ledenom morji bo najšo za krátek čas grob svoj. Prestrašeno so glédali prijátelje njegovi za njim, ali gda so njemi pomočti nej mogli, so z tužnim srcem šli domō i nazánjali tim domáostánjenim Šámuela nesrečen šorš, šteri je veliko žalost

obūdo vu srcáj vsē mestančarov, ár so ga preveč radi meli. Vihér se je samo na drūgi dēn vtišao, mraz je vsigdár vékši postano i nišče je že nē mislo na mentūvanje Šámuela, tēmveč za pár dní je vsakši povedo, ka je Šámuel že mrtev i vu morji počiva. — Ali za pár dní, gda bi samo tō štéo posvedočiti, ka Bōg ešče dnesdén tūdi poslūhne molitvi i dela čūda i njemi je vse mogōče, se je Šámuel zdrav i veselí nazájpvorno na misionsko stánico. Tō je bilō veseljé. Lūdje so od vsáke stráni vkūperběžali. Vsakši bi ga rad vido. Nikáki so se jokali od veseljá. Vsi so pravli, ka vu onoj nōči, gda so glás dōbili od njegove nesreče, so od stráha i žalosti nē spati mogli i celo nōč so se k Bōgi za pomōč molili. Od veseljá radūvajoč so se čūdūvali na tom božem zmožnom deli, ka ga je Bōg od stálne smrti tak čūdno obarvo.

Šámuel je pa záčao pripovedávati od toga božega čūdno mentūvanja, štero je vu pretekōči dněvi doživo.

Gda sem na pamet vzéo, ka se je léd vlomo i z menom vu morje plava, sem nazáj záčno běžati prōti sūhoj zemli, ali te že sem jo nē mogo doségnoti, ár med nami je bilo morje i sněg je tak na gosti kapao, kaj sem okoli sěbe nikaj nē vido. Prva misel mi je bila, ka svoje lūbléne nigdár več nebom vido; jaz morem vmrěti. Na tō so mi vsi moji grēhi pred oči prišli i vu vrēloj molitvi sem se obrno k mojemi Zveličiteli,

je i v hūdom vrēmeni nē slobodno církev zamūdti.

Pitaj sam sěbē: Zaká mi je potřebno i v-zbožnom vrēmeni v-církev idti?

Záto:

1. Ár je gosp. Bōg vsáko nedelo v-ednoformo posvéto i nē je činio rázločka pl. denem z-deždževnimi nedelami.

2. Ár želém, da moj dūhoven pastér i v-tákšem vrēmeni vu církví bode i za hūdo bi njemi vzéo, či bi za božnoga vrēmena volo domá ostano; i rávno on odméne tūdi želē, da neostánem domá za prispodobnoga zroka volo.

3. Ár v-zbožnom vrēmeni je tēbole potřebno naj tam bodem vu církví, ár tákšega hipa tak menje lūdi má šegō v církev pridti.

4. Ár moje pēldodánje dober obhod má bidti na drūge tūdi. Moja paščliva v-církev hodba i drūge pobūdjava na prispodobno činěnje i

tak z-tém drūgi dūševno zveličanje pripomágam napře.

5. Ár vidím, kaj svetske násladnosti zgánjajōči sinōvje i čerí ešče i ti háklavi — od veselíc, ali či se gder zemelski hasek ponūja, se za zbožnoga vrēmena volo nedájo zastávlati, ka bi nebi tá šli; pa je Boža slūžba i dika z-keľkim več vrédna i znamenitěša od tej!

6. Ár tak kebzūjem, ka oni, ki v-deždževnom ali v-mrzlom vrēmeni zamūdijo církev — to v-dobrom tūdi činijo; ár či se človek k-tomi k-coj privádi, da se i od te nájmněše težkōče zboji, k-koncovi tá pride, ka ga njegovejčácavne dūše fantázia ešče zastávi i odvrné od vsega dobroga.

7. Ár je nedelno zbožno vrēmen proba do moje vere; tō bode kázalo, kak velika je moja lūbézen proti Bōgi? Ka sem spodoben činiti za njegovu volo? On svojimi nebeskimi dármí tam

prosviši ga, naj z svojov nedužno vöprelejánov krvjov moje grêhe i bine tüdi dolizbriše i mi je odpúští. Od toga časa sem eden blájzeni mir občúto vu srci mojem, ár sem zagvúšeni bio, ka je Gospôd poslúhno molbo mojo. Zgübo sem tüdi stráh od smrti i sem se popolnoma na Božo sv. volô zavüpo. Naj bô, kak On ščé, ali živetí, ali mréti. Med tém je nôč postánola i ta tábla ledüj, na šteroj sem bio, je vsigdár dale vu morje splavala. Od vsigdár bole burkajôčega môrja se te léd tak premetávo z menom gda gori, gda dolí, kak eden čun vu vihéri. Tô je edna strašna nôč bila, štero nigdár nepozábim.

Proti gojndi, gda se je začnola zoriti i ta gosta megla se je začnola gorizdigávati, na velko radost sem në daleč od méne zagledno otok Nelickartok. (Té otok je na pár vör daleč od Grönlanda, ali dönok to nájzádnje mesto, gde je Šámuel osloboditev lahko najšo) Oh kak sem se radüvo, gda sem na pamet vzeo, ka me morje z tím ledom rávno prôti tomi otoki žené. Tak se mi je vidlo, da bi ta tábla ledüj edna ládja bila, štero edna nevidôča rôka proti otoki ravna.

Okoli pôdnéva sem doségno otok. Nezgovorno veselí i z zahválnostjöv napunjeni sem skočo prék na süho zemlo. Ešče ednok sem se nazájzgedno na té léd, šteri me je esi prineso i ovo čela tábla je pred očmi moji na falate razpádnola. Jáko sem se prestrašo, ka bi bilo,

či bi se tô prvle zgôdilo, dokeč sem ešče na njem bio, ali sem spozno, ka ga je Gospodnova roka do etímao vodila i vküperdržála. Në sam dvojúvo nad tem i sem stálen bio, ka de mi po etomtoga Bôg na dale tüdi pomágo.

Sedi sem si edno hüto napravo z snegá i sem celo nôč vu njej dobro spao. Ali na drúgi dén sem preveč žeden i lačen gráto. Poleg hüte sem grabo začno kopati vu snég i na velko radost sem pod snegom vodô najšo, štero sem tüdi za edno čüdno pomoč Gospodnovo spozno. Kak sem se z vodé napio sem včasí nazaj dôbo môč i na jesti sem niti nej mislo. Tak sem štiri dni doživó. Vsakši dén sem, na kelko je mogôče bilô, okoli hodo naj se vu hodnji segrejem. Či rávno, ka je vsakši dén burja bila, dönok sem posküso, či nebi mogo po tom na nôvo premrzajenom môrji nazáj domô pridti. Ali po krátkom vandranji sem páli do odpréte vodé prišo i sem se nazájvrnôti mogo, vu mojo od snegá naprávljeno hüto, nad šterim sem jáko žalosten bio. Ednok sem zagledno, në daleč od méne ednoga severno môrskoga ftiča sedéčega, šteroga sem strêlo i sirovoga pojo. Po etom nepričákanom obedi odtavivši sem vu Bogá položenom vüpanji pá li posküso po lédi prék morja domô pridti, šteri je tak tenki bio, ka bi inda nikak në vüpo na njega stôpiti. Bôg mi je pá pomogo. Léd se je në vtrgno pod menom i jaz sem bëžo i bëžo . . . na ednok zaglédnem

čaka na méne vu cêrkvi. Práva lübézen nedá, da njô naj čakajo.

8. Ár či si zmislím na mojega Zveličitela trplénje, na grozne križa moke, previdím, kak drágo je bilô moje odküplénje; ali či jas za zbožnoga vrémena volo od cêrkvi, gde mi je zveličanje pripravlati potrebno, zaostánem, z-tém tô svedočim, ka za zveličanje, za nebésa negenem dosta.

9. Ár je mogôče, ka z-bože neprebrodjene vôle rávno na tákši dén kákši blagoslov zhájao bode na méne z-toga, či sem v-cêrkev prišao.

10. Ár či oni zroki, z-šterimi jas mojo zámüdnost zagovárjam mojo düšnovest gl'h pomiríjo, z-toga nezhája tô, ka i pred Bogom oni obstojíjo. Za vsáko Božo slúžbo, štero zamüdim Bôg ednok račun bode proso od méne i što zná kelko nedél mam ešče eti nazemli vödločeno?!

Tak je. Što zná kelko nedel má ešče on eti na zemli vödločeno?!

Jáko ôurno pitanje je tô. Dobro si premislí, brat krstšanski! Pred Božov slúžbov se nigdár ne razveseljávaj, ali pa nevtoni se vu

svetska dela. naj ti neodvrnéjo düše od onoga, štero ti té dén srdcé i düšo má napuniti. Raztorjeni, raztrgani düh teško poberé vküp sebé i dobi nazá ôsvetno svojo mirovnost.

Nedelni zvečarki i večéri so jáko pripravni na Svétoga písma čtenjé. Prečti kamči na one dni vödločene tále svétoga písma. Obišči gori svoje prijátele, pogledni betežne znance, bližnje tvoje. Lübéznosti skážüvanje, trôšt i ešče pomôči ponüdjenja, so pri cêrkevni pobožnostaj jáko pripravn nedelne ôpravice, ár so tô tüdi Bože slúžbe.

Drági Boží dár je nedela, liki eden v-nébo kázajôči prst, vu ono bôgšo domovino, gde bomo ednok vu miri, brezi vsega zastávlanja, vu blájženství svetili njô i dičili našega očo nebeskoga. Csi popolno posvetíš. ete svéti dén, krstšanski brat i sestra moja, teda že eti na zemli bodeš vživao oni nebeski nedél sladtek žmah, šteri te vsáko nedelo više i više podigne vu popolnost k-oči tvojemi i vsigdár bliže i bliže prideš k-blájženstva, zadovolnosti i cili žitka tvojega.

bregé Grönlanda pred menom. Za edno malo sem doségno súho zemlo dôma mojega i sem bio mentüvani. Bôgi na kolenaj se zahválití je bilô prvo delo moje. Po njegovi rečáj je pokázo nad menom miloščo svojo : „Zovi me na pomoč vu stiskávanji, oslobodim te i ti me bodeš dičol!“ (Žolt. 50, 15.)

„Ščém, očisti se!“

Edna mláda deklina je čüla ednôk vu cêrkvi predgati, kak je Jezuš toga gobavca očisto. Jeli drági čítelje, ví poznate té prigôdek? Sv. písmo etak právi : „i ovo eden gobavec je pristôpo k njemí, ponizo se pred Jezušom i erkao. Gospodne, če Ti ščéš, moreš me očistiti. I vtégnovši rokô, dotekno se ga je erkôči : ščém, očisti se. I precí je ta goba odišla od njega.“

Màrika, — tak se je zvála ta mláda deklina — je pazljivo poslúšala té reči i je na svoje grêhe mislila. Sledi je etak právla svojoj materi : „na ednôk sam se prestrášila, ár sem jaz túdi nečista i od moji grehov jaz túdi očiščena morem bidti. I sem si mislila, ah, či bi Gospon Jezuš mené túdi očistiti šteo! Ali na ednok sem preveč veséla grátala. Jaz sam si nájmreč tak premišlávlala : Te gobavec je pravo Jezuší : „či ščéš“ i Jezuš je šteo ; On je gotov vráčiti i pomágati. On mi bode meni túdi moje grehe odpústiti gotov, On je tomi gobavci túdi od gôvoru : „ščém, očisti se“. Zátu včasi kak sem domô prišla, sem šla v stáremame kámrico, gde me je nišče nê móto i tam sem právla Zveličíteli : „Gosp. Jezuš, Ti moreš i ščéš mené túdi očistiti. Oh očisti me z Tvojov drágov krvjov!“ Znáš mama, Jezuš je mené túdi gorivzéu i očisto. Jas znam, ka je On vse moje grêhe odpústo i z svojov krvjov dolizépro. On je meni túdi pravo „ščém, očisti se“.

Ja, moji lübléni čítelje, Jezuš je pravo „ki mené rano iščejo, nájdejo me“. I nadale právi : „ki k meni pride, ne vržem ga vö.“ I znáte ka je na dale spisano? : „Krv Jezuš Kristuša, Siná njegovoga nás očisti od vsega greha.“ Čítelje eti redov! Ali ste že ví túdi očiščeni? Prosili ste že „či Ti ščéš, moreš me očistiti“? Či nê, hodte ešče dnes k Njemí, On vás čáka i vam bode erkao : „ščém, očisti se!“

Právo blájženstvo vu tom stoji, da zadosta mouči mámo od njega doj povedati.

Ta velika láž.

Nemorem si misliti žalostněšega i bolezněšega megnenja, liki gda dête obprvim vzeme na pamet, ka so lagali pred njim njegovi roditelje. Tô so lagali : bojdi bogábojěči, pohodjávaj vu cêrkev, poslúhšaj reč Božo i drži se njé : oni samí so pa nê hodili vu cêrkev, nê so se bojali Bogá i se nedržijo reči Bože. Gda na eta goripride te se osnávajôče dête : té se nikaj strôsi vu globočini njegove dúše, vklekne se njegova vúpazen do lüdi. Zakaj so včili njega na tisto lèpo i dobro, štero je čüo od svoji roditelov i vu šôli? Edno-drúgo dête má bidti ešče pita, ka zaka nečinijo tak, kak so včili i včijo i té etakši odgovor čüje : Moj sin, drúgi je žítek, liki teorija, — i z etim tak štímajo, ka so že vse razložili . . . Etakšega hípa sploh gvúšno, ka se jôčejo Boží angelje vu nebésaj, ár so vu detinsko čisto srcé notrivsádili, ka naj Božo volo nevzeme ômurno. Ftice etoga svêta so zdâ pozobale vu detinsko srdce posejano drágo semen. Po etom či li čüje te mládi človek reč našega Bogá, nevzeme jo več ômurno, vém se je tak návčo od svoji roditelov. Sledi pa etak misli : niti se nemre ona tak včiniti, kak jo predgajo ; pá drúgoč etak erčé : tak jo nedrži nišče, zakój je tak tá cêla komedija? Gda si pa že etak premišlüje, té je žé vövesnolo žnjegove dúše vsáko plemenito nakaněnje, vničeno je znjé to dobro semen.

Jeli je slobodno toj velikoj láži vu našem krstšanskom drúštvenom žitki do etigamao priditi? Stanovito nê. Tomi pa nájobprvim roditelje morejo prôtistánoti. Evangeličanski roditelje, nespáčíte vaše otroke z tém, ka vu praksi Božo volo za nikoj vzemete, nego či lübite vašo deco, té z vašov dobrov példov njim vu srcé zdúbte tó, ka naj ne bodejo samo poslúhšavci Rěči, nego zdržitelje túdi. Ár šteri spáči edno z ti máli, bole bi njemí bilô, dabi njemí mlinski kamen zvézali na šinjek njegov ino bi se vtôpo vu môrskoj globočini. (Mt. 18, 6.)

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Ár znáte miloščo Gospodna našega Jezúša Kristuša, ka je za nás siromák včinjen bogat bodôči, naj ví ž-njegovim siromaštvom obogátite.“ (II. Kor. 8, 9.)

Doktor HÖHN iz Slatina Radenci ordinira od 1. septembra dalje v M. Soboti, v hiši g. Rajha na Glavnem trgu št. 4.

Naša cërkev i proteštantska sküpnost. Mednáródna zvéza za obrambo i naprêpomá-ganje proteštantizmuša bode méla svoje 5 správišče sept. 10—15. v Štockholmi (Švédija). Kak oficielni zastopnik naše orsačke cërkví taovze-mejo na tom správišči Dr. Popp püšpek i bodo meli tam edno naprêdávanje od pitanja zmêšnoga hištva vu Jugosláviji. Pri grobi Gustav Adolfa bodo meli naš püšpek eden spominski govor. — Prikapčeno z tov konferencov bodo Dr. Popp naprêdávanja meli vu Kopenhági (Dánija) i v Osloji (Norvêgija). Vu Osloji bodo na vseučilišči tüdi meli edno akadémsko naprêdávanje obri téme: „Kulturni i cërkvni žitek vu Jugosláviji“.

Nedelski zvečarki v Puconskoj fari. Jonaš Vilma diakonissa so svoje počitnice našoj mladini aldüvali. Po večeráj so vrêle deklíne lepô včili na večglásno popêvanje ništérni prelêpi pesem. Po nedelni zvečarkaj so zmês dománji dühovnik držali mladini verska naprêdáv-anja. Edno nedelo so deklíne pri božoj službi vu cërkví tüdi lepô popêvale tri mile pesmi. Hvála za ves trüd našoj vrêloj diakonissj.

Apači. Augustuša 15-ga so Kerčmar Zoltán missionár držali pri nas Božo službo. Vu lepom račúni smo se spravili vküp; navdüšeno smo popêvali naše lübléne evangeličanske pesmi i z punov pobožnostjov poslühšali büdêče predganje. Tak smo se čütíli, líki da bí nas vse prehodo Boži sv. Düh.

V Puconskoj fari je letos pri prilíki dá-če pobéranja 267 l. pšenice, 435 l. žíta i 26 Din pènez darüvano na Diački Dom. Darüvali so v Andrejci 12 l. žíta, v Bokračí —, v Brezovci 14 l. pšenice i 18 l. žíta, v Dolini 20 l. pš., na Gorici 15 l. pš. i 16 l. žíta, v Krnci 15 l. pš. i 4 l. ž., v Lemerji 17 l. pš. i 16 l. ž., v Markišavci Franko Mikloš fárni pèneznik 10 Din., v Moščanci 4 l. pš. i 1 l. ž. (z toga 4 l. z pènezi plá-čano = 4 D), v Pečarovci 23 l. žíta, v Polani 53 l. pš. i 40 l. ž., v Predanovci 48 l. pš. i 47 l. ž., v Puconci 26 l. pš., 26 l. ž. i Kološa Mikloš gost. 10 D, v Pužavci 10 l. pš. i 13 l. ž., v Sebeborci 23 l. pš. i 40 l. ž., v Šalamenci 15 l. pš., 23 l. žíta i Varga Franc 2 D, na Vaneči 10 l. pš. i 7 l. žíta; Gmána 150 l. žíta. — Velka je naša radost, ka si je med vezdášnjiimi težkimi vérstvinskimi razmerami itak dosta düš zmislilo na našo sküpnó lübézni návstavo. Hvála njím! Dika Bôgi!

Dári na Diački Dom. Z-Beltinec Frumen Šándor mlínar 10 D, z-Varaždina g. Rajnar Antal bank. direktor 100 D, z Sobote Flisár Jánoš na réšenje mrtvečega venca svoje nepozáblene šógorce Sziníc Terezie spòmenek na podporo strádajóčim vučíteliščnikom 200 Din.

Jáko lepí zgléd. Z-Küpšinec Kočár Jožef i tüvárišica sta dalá na svojega prem. siná Jožefa spòmenek na Apačko evang. molitvárnico 50; na prem. siná Jánoša spòmenek na D. Lendavsko evang. cërkev tüdi 50 Din. — Za svojo preminóčo deco naj máta düševno radost vu dobrotivni áldovaj, štere sta na Boži oltár prinesla. Odnás pa naj vzemeta srdčno zahválnost, ki smo že telkokrát meli prilíko njidva áldovnost sküsiti. Pri dobrom srdci i vu krízi zide níkeliko mesta dobrotivnosti!

Zágreb. V zádnoj numeri fárnoga lista smo páli dosta lèpoga i interesantnoga čteli. — Presbiterium je skončao, ka cërkev vsáko ütro 7—9 vóre odprêta bode. — Na Gustav Adolf Drüštva jubileumski fond je žensko drüštvo 1500 Din darüvalo. — Presbiterium je darüvalo Jagodnjaki, gde je ciklon cërkev i farof opüsto, 1200 Din pomóči. — Zádni mèséc je prèkstópilo k evangeličanskój cërkví 6 oséb.

Ljubljana. Vsem v Ljubljani i njeni okolíci bivajočim slovenskim evangeličanom naznanjam, da opravljám vsako nedelo popoldne ob 4 vóri v mojem stanovanji Moste pri Ljubljani, Prešernova 26/l. slovensko evangeliško službo Božjo. — S pozdravom Vekoslav J. Korošec — evang. misijonar.

Nazavüpnost Diačkoga Dóma je aug. 25 ga méla sejo, na šteroj je naprêdáno naznanilo od bivosti Diačkoga Dóma; ogvüšana je začasno ista podpora vučíteliščnikom, štero so pretečeno leto vdáblali; skončano je, ka od 1. septembra Kerčmar Zoltán misionar v Diačkom Dómi bodo vòpomóčnik, odkud tüdi nájlèžè pri-dejo na službo tim potrebüvajočim.

Evangeličanski Kalendari za 1933. leto je že vu deli. Što ščé djásti vu njega kakše naznanüvanje, naj tó kém prvle notriposle.

Jubileumsko nabèranje na Gustav Adolf drüštvo v Puconskoj fari: dohodtek ladic 1930. l. 395·35 D, 1931. l. 373·80 D, 1932. l. 561 D; offert. 1931. dec, 25 ga 250 D; offert. ženskoga drüštva 1932. apr. 3-ga 256·75 D, áldov konfirmandušov 423 D. Sküpnó 2269 90 Din.

Dári k nesprhlivomí vencí v spomin na Luthárovo Flisár Šarolto za Dijačkoga Dóma

štipendij: Kovač Števan Graz 20 D, Slavíc Jánoš Puconci 10 D, Novak Mihalj i ml. Boldžar Janošova Šalamenci 10 10 Din. — Nájsrčnėša hvála za té korine poštvivanja.

Turobni glási. Vu cvetnoj mladosti svojoj je mogao ostaviti svojo tůvărišico, miloga sineka, mater vdovico, šteroj je jedini sin bio, dosta betega prestopjėcėga testů i dobro punico svojo itv. — Kardoš Karolj v Tešanovci, ki je aug. 21-ga zápro na smrtěn sėn svoje oči. Samo 27 let je živo. Na zelen počinek se je vrnola aug. 14-ga Kovátš Judit, roj. Podlėsek v Šalamenci. Visiko starost, 85 lėt je z-dobila k svojim žitka tekáji. — Vgasno je žitka posvėt Skalič Aladára v Sebeborci, ki je aug. 25 ga, starostj svoje 27 tom leti po dugšem betegůvanji tů nihao nás. Vu njem smo zgůbili ednoga takšėga vrėloga mladėnca, ki je vu vsem dobrom namenjavani gotov bio dostájajóci tál vőzvėti. Od Bogá je zevse stráni blagosloveni talentom bio. Cvetlićár, ogradćár, sadjár; podnaćelnik sebeborski ogengasilcov, tájnik ogengasilcov martjanske župe; tájnik martjanske hranilnice i posojilnice. Na več inštrumetumaj je znao igrati, ešće na orgolaj. Z-lėplm hasnovitim čtenjom si je povėkšavao znańje. Nepomėnkana delavnost, mužika i kniga ga je vu dũhi ober vsė vrstnikov podignola. Nė samo vės, nego cėla krajina ga poštvivala, ka se je vőpokázalo nájbole pri njegovom sprėvodi. Dosta-dosta lůdi, edno 15 drůštev ogengasilcov z martjanske župe ga je sprevedilo po njegovoj zádnoj poti. Vu imėni ogengasilcov so Vezér Gėza župni naćelnik vzėli od njega prelėpi slobod. Sebeborski i puconski ogengasilci so plaćne pesmi spėvali. — Domó je odišao aug. 28-ga Lepoša Jožef v Moravci, star 52 leti. Trikrát je hodo v Ameriko, dosta telovni kinčov je spravo, ali toga najdragšėga je pogůbo i je zató nė mogao vživati sad svoji vnógi trůdov. Zdá je na stran djao svojo vandrarско palico, naj si že počinė tam, gde neboli več nika. — Velko žėtvo je opravila smrt aug. 29. v Polani. Vő je vnesla z edne poštvivane hiže i familije toga drůgoga i z ednim zádnejega Benkó Ferenc, 64 lėta staroga. K toj hiži je prikapćena med drůgim edna cėla mála ćerkevna hištorija, naše starinske 150 lėtne puconske gmajne eden lėpi, pozdignjeni, z nesbrisanimi literami gorizamerkaní tao. Kelko plemeniti plá-

nov se je poprijalo tů kelko prehodėcėga tanaćevanjn se je opravilo eti za dũhovnikstva ćasa nepozáblenoga Terplán Šándora i Czipott Rudolfa. Vėm po smrti toga vernoga i dobrog šafara Péntek Jánoša, ki je našo gmáno od više 4000 ránški dugá rėšo, je 1850 jan. 14-ga Puconska velka fara Benkó Franca odebrála za kurátora. Pod njegovim kurátorstvom je kůpila fara od Battyanj Artur grofa gorićki trávnik, šteri više 8 plůgov mėri; povėkšala i ponóvila je 1856 ga, po več nerodni i sůkešni lėtaj, svojo ćerkev; vzėla vu nůc Kardošove pesmene knige; správila si teda hirešnje velke nóve orgole, kšterim je nájveć aldůvala Polana, 340 ránški. — 1859. marc. 14 ga je Benkó Ferenc dolizahválo z kurátorstva. Ali vse dugo nė ga je zahválna fara znóvić zvala. Gmánsko inšpektorsko ćest je nastávila i vu tó za prvoga svojega inšpektora 1863. febr. 28-ga Benkó Franca postavila. On je bio tak Puconske fare prvi i vrėden inšpektor, štero ćest je do 1884 lėta, do svoje smrti noso. — Etoga velikoga oćeta vrli sin je bio te zdá odseljeni. Tihe, mirovne natůre ćlovek, vu vsa povolen. Svojoj familiji je živo predvsemi. Dober i delaven kmet je bio. Ali svojega velikoga oćeta nevehnjene tradicije je tůdi verno hráno vu svojoj hiži ino dũši. Lůbo je svojo ćerkev i veren njėni sin je bio — Najmájo eti vőpreminóći sladtek grobski sėn i bláženogoristanėnje.

Riml 1, 22 Eden nemški list prezentėra ete raćun civilizranomí svėti. **Z-edne stráni:** Australija je v-jeseni 1931. lėta 800.000 birk fundala, ár nikšėga haska nega na njih; Anglija je pómilio hėringov nazáj v morje dála vržti, ár se nemre odati; Amerika je z 200 milio metrov višešnje pšenice 70 milio metrov žežgála; v Mehiki je vojaštvo vnićilo v skladišćaj gnilėći milionski banan; Egiptom je 100.000 ton pamuta žežgao; Srėdnja Amerika z kukorcov i gjećmėnom kůri; Brazilija je 70.000 žaklov káve žežgála, 1000 žaklami pa v morje vtonila. **Z-drůge stráni:** V Kini se 60 milio lůdėm gládna smrt proti; v Indiji je 1931-ga v osmi mėsecaj 600 000 lůdi mrló od gláda; v Nemćiji lėtno 30 000 lůdi vćini samovmorstvo; i Rusija?? „Tėbolda národov!“ Riml. 1, 22: „Gda so se za mődre skažůvali, obnorili so“.

Dári na Dijaški Dom. Z Martjánec g. Vezér Gėza inšpektor 18 25 D, z Sobote Podlėsek Ferenc 10 D, z francuškoga Kumin Ludvig z tůvărišicov, v Ćernelavci rodjeniva, 25 D. Nájsrćnėša hvála!